

»Fører I retskaffen tale, I mægtige?« (Salme 58,2, 1992-overs.)

Bibelens tale

Hvis man spørger: »Hvad taler Bibelen om – hvad er Bibelens budskab?« får man i evangeliske kredse som regel dette svar: »Den forkynder evangeliet om menneskers frelse!«

Det er jo sandt – men det er ikke udtømmende – og svaret lider af den skavank, at det sætter mennesket og dets frelse i centrum – men det gør Bibelen ikke – den sætter Gud, Hans vilje og Hans ære i centrum tillige med Hans rige.

Derfor har vi med rette ordet »teologi«, d.v.s. læren om Gud. Bibelen samler os om Gud – den sætter (for at tale menneskeligt) Gud i centrum.

Menneskets behov er meget store – og dog udspringer evangeliet ikke af menneskets behov for frelse, men af Gud – af Hans vilje. Således samler Guds ord al opmærksomhed om Gud og skaber troen på Ham. Det moderne ord, som et stort politisk parti gjorde til sit valgsprog: »Mennesket i centrum«, har ingen bibelsk begrundelse – og dog er vi af natur tilbøjelige til at mene det samme.

Skaberen

Gud er Skaberen. Det siges på Bibelens første blad, og det gentages atter og atter.

At skabe er at danne ud af intet. Det formår kun Gud. Mennesket skaber ikke noget, men kan med det givne materiale forme det, tilpasse det, omdanne det.

Vi anvender ganske vist ordet »skabe« om de store kunstnere (billedhuggere, malere, komponister, arkitekter, skuespillere), men det er misvisende, thi de har altid et materiale at arbejde med og skaber følgelig intet.

Gud talte, da der intet var, og se, det blev til. Løft dit blik imod himmelen en mørk nat og se stjernernes myriader – de blev til, fordi Han sagde det. Han kender hver eneste af dem, skønt de er utallige.

Han gav solen og månen deres plads – og jorden er fuld af Hans skaberherlighed.

Mennesket er Hans »mesterværk«, skabt i Hans billede – skabt til Hans ære!

Der er ført endeløse diskussioner imellem lærde teologer om, hvorvidt det faldne menneske gennem skaberværket kan modtage en åbenbaring af Gud – den kendteste diskussion stod imellem *Karl Barth* og *Emil Brunner*.

Mange jævne, ulærde mennesker ved imidlertid af egen erfaring, at de – længe før de lærte Herren Jesus Kristus at kende som deres Frelser – fornemmede en bevidsthed om Gud og en bevæget samvit-

tighed, når de stod ansigt til ansigt med skaberværkets herlighed og væld – og at dette ligesom trak i dem.

Det går desværre hurtigt tabt i bylivet med al dets larm og forhastethed.

Da jeg i 1934 som student var i *England* med nogle kammerater, vandrede vi nogle dage i *Lakedistrict* – og da vores engelske ledsager syntes, vi talte for meget, sagde han pludselig: »Be quiet and let nature appeal to you« (»vær stille og lad naturen gøre indtryk på jer«). Senere kom jeg i tanke om, at hans ord havde været endnu klarere, om han i stedet for »naturen« havde sagt »skaberværket«.

Nu, da jeg har lært Herren at kende, taler enhver blomst, enhver fugl, enhver bølge, der slår mod stranden, til mig om min Skaber og Gud – og allermest ethvert menneske, ikke mindst de, som vi kalder de dybest faldne.

Gud har nemlig indesluttet alle under ulydighed, for at Han kunne forbarme sig over alle (Rom. 11,32). Der findes altså ikke noget menneske, som Gud ikke kan forbarme sig over.

Hvis vi kan tillade os at tale om, »hvad Gud behøver«, da er det at få ære og intet andet end ære af sin skabning. »Mennesket er skabt og bliver frelst, for at Gud skal få æren,« sagde *Calvin* – men det synes svært at fastholde.

Gud søger tilbedere, der tilbeder Ham i Ånd og sandhed, altså altid giver Ham æren, og for at finde sådanne, griber Han ind til deres frelse, om end Han måtte ofre sin Søn, den elskede, for at få dem.

Kun når mennesket, Guds højeste skabning, ærer Gud, er det et virkeligt menneske.

Der er kun een i hele menneskehedens historie, der har gjort dette og intet andet, Marias søn, vor Herre Jesus. Han sluttede sit jordeliv med at sige: »Jeg har herliggjort dig på jorden ved at fuldbyrde den gerning, du har givet mig at gøre« (Johs. 17,4).

Folkeslagenes Herre

Bibelen åbenbarer tillige, at Gud den Almægtige styrer og leder menneskehedens historie. Det kommer tydeligst frem, når vi betragter *Israels* historie – tænk blot på, hvad der er sket i vor tid! I 1933 sagde kantorchef *Sivertsen* til os: »Israels folk vil snart få sit land igen og blive en selvstændig nation!« Så udryddede *Hitler* 5 millioner jøder – men i 1948 blev *staten Israel* udråbt og har eksisteret siden trods

al »overvældende« modstand, der alligevel ikke fik lov til at overvælde nationen.

Men også *Daniels bog* vidner klart derom. Verdensrigerne må alle tjene Guds formål. I hans hånd er de kun redskaber. Det gælder også i dag.

Vel er Guds veje usporlige og hans domme uransagelige, men at Han styrer og leder er os åbenbaret, selvom det ikke altid er forståeligt.

Det gælder også disse dage. Vort eget land har Han reduceret fra en stormagt til et lidet land – og nu må vi med bæven spørge, om Han har i sinde at gøre ende på det danske folk som en selvstændig nation. Vi har jo som folk vendt Ham ryggen trods alle hans velgerninger. Vi er gået i spidsen ad skamløshedens vej og har trådt hans hellige bud under fode. Vore offentlige skoler opdrager unge piger og unge mænd til et liv i synd. Hvis Han vil give os hen, da er alt håb ude. Der er en grænse for, hvad Gud vil tillade af skamløshed og synd. *Sodoma* og *Gomorra* bør vi ikke glemme.

Lykkeligvis er der endnu en liden flok, der ærer Gud og går i forbøn for vort folk. Uden dem var alt håb ude. Måske kan de »overtale« Gud til endnu engang at forbarme sig i stedet for at give Danmark hen og lade det gå opløsningen i møde.

Frelsen

Da *Johannes Døber* trådte frem, prædikede han i Judæas ørken og sagde: »Omvend jer, thi *Himmeriget* er kommet nær« (Matt. 3,2). Da *Jesus* begyndte at prædike, sagde han: »Omvend jer, thi *Himmeriget* er kommet nær« (Matt. 4,17).

Herren forkyndte således evangeliet om *Riget* (Matt. 4,23). Det samme gjorde *Paulus* (Ap. G. 19,8, m.v.), thi frelsen frier os ud af mørkets magt og fører os over i Guds elskede Søns *rige* (Kol. 1,13).

Evangeliet er budskabet om *Guds rige*, hvor Han alene hersker og al æren er Hans.

Det er ikke mennesket, der er centrum i evangeliet, ej heller menneskets behov. Gud er centrum! Lad det være så!

Det frier evangeliet fra sødladenhed og sentimentalitet og binder det til Guds sandhed og kærlighed, til Guds hellighed og hellige vilje, til Guds majestæt og herlighed.

Det skaber troen på Gud, således som Jesus understregede: »Tro på Gud, og tro på mig!«

Det er et værn imod tarvelighed og

forfladigelse, et værn imod, at »de unge vil så gerne have det sådan og sådan« og alt lignende menneskevrøvl.

Det er et bolværk imod tidsånden.

Når evangeliet ikke har mig og min lille verden som det centrale, men Gud og Hans rige, da kan vi bede af hele vort hjerte:

*Vor Fader, du, som er i himlene,
helliget vorde dit Navn,
komme dit Rige,
ske din Vilje, som i Himmelen
således også på jorden,*

og når vi har bedt således, vender vi et øjeblik tilbage til os selv og fortsætter:

giv os i dag vort daglige brød,

*forlad os vor skyld, som vi også
forlader vore skyldnere,
led os ikke i fristelse,
men fri os fra det onde*
– og så løfter vi atter vort blik fra os selv til Ham og slutter med disse ord, som er Gud værdige:
*thi Dit er Riget, Magten og Æren
i evighed!
Amen!*

Korset i centrum

Paulus ville ikke vide af andet end Jesus Kristus og det som korsfæstet – og det er gang på gang blevet fremhævet i dette månedsblad.

Ja, thi korset i centrum sætter sandelig Gud i centrum og mennesket på plads! Her ser vi Gud! Her ser vi Hans gerning! Hvem har givet Ham noget først, så han skulle få noget af Gud til gengæld? Her skaber Gud de tilbedere, som Han søger, idet han forliger dem med sig selv ved Kristi blod og gør dem til borgere i sit Rige. Her hersker Han i sin kærligheds almagt! Her sker Hans vilje! Her får Han æren – Han alene!

Lad det blive forkyndt, som det er, thi af Ham og ved Ham og til Ham er alt. Ham tilhører æren i evighed! Amen!

Velsignelse

Vor Herre Jesu Kristi Himmelfart er kort beskrevet i slutningen af Lukas-evangeliet: »Så tog Han dem med sig ud, hen i nærheden af Betania, og Han løftede sine hænder og velsignede dem. Og det skete, medens Han velsignede dem, skiltes Han fra dem og opløftedes til Himmelen« (kap. 24,50-51).

I denne kortfattede beskrivelse giver evangelisten os et klart indtryk af, at Herrens velsignelse ikke umiddelbart forekommer os at være det bedste. Havde det ikke været endnu bedre, om Han var forblevet hos dem?

Var velsignelsen et plaster på såret over, at Han gik bort fra dem til Faderen, en velsignelse, der skulle dæmpe deres sorg derover (Johs. 16,5-6), eller var den virkelig velsignelse fuldt og helt?

Var det godt for dem, at Han drog bort, og var Hans velsignelse et udtryk herfor?

Laodikea-menigheden

Denne menighed følte sig rigt velsignet, så rigt, at den ikke syntes, den trængte til noget (Johs. Åbenb. 3,17).

Men Herren så anderledes derpå. Han syntes ikke, at denne menighed var velsignet og var til velsignelse. Thi hvad er Guds velsignelse? Det er dybest set, at *Han lægger sit navn på de velsignede* (4. Mos. 6,27), altså lægger sit væsen, sin visdom, sin kærlighed og sandhed på dem og dermed sit velbehag.

Herrens ansigt lyste ikke på menigheden i Laodikea, og Han løftede ikke sit åsyn på den. Hans velbehag var ikke over den, men Han var rede til at udspy den af sin mund.

Denne menighed, der følte sig så velsignet, havde kun sine egne kødelige tanker om Guds velsignelse, men Herrens tanker herom var og er himmelhøjt over

deres.

Lad os først betragte *materiel* rigdom. Hvis Herren betror os den, da består Hans velsignelse i, at vi ærer Ham med den og ikke lader den beherske os.

Og hvad med *åndelig* rigdom? Hvis Herren betror os den, da består Hans velsignelse i, at vi *forbliver fattige i ånden* og altså forbliver et intet i os selv, afhængig af Ham i stort og småt.

Både den, hvem Herren har betroet materiel rigdom, og den, hvem Han har betroet åndelig rigdom, er kun under Herrens velsignelse, hvis Hans navn ligger på dem, altså Hans eget væsen.

Ingen sådan føler, at han ikke trænger til mere. Han jager efter mere, thi han er grebet af Kristus.

Vore egne tanker om Guds velsignelse kan nemt kolliderer med Guds tanker derom. Da gælder det om, at vi omvender os fra vor egen opfattelse og »køber guld, lutret i ilden«.

Kan det være Guds velsignelse, at Han tager noget fra os, som vi værdsætter højt? Jesus besvarede et sådant spørgsmål med at sige: »Jeg siger jer sandheden: det er gavnligt for jer, at jeg går bort. Thi hvis jeg ikke går bort, kommer Talsmanden ikke til jer; men når jeg går herfra, vil jeg sende Ham til jer« (Johs. 16,7).

Herrens velsignelse tager sig undertiden ud som tab ved første øjekast, men er aldrig tab.

Jeg glemmer ikke en prædiken af *Chr. Ramild*. Den lød i al sin enkelhed: »Hvor skal *Josef* hen? Han skal sælges til Ægypten som træl? Hvorfor skal han det? Fordi han er Herrens velsignede. Hvor skal *David* hen? Han skal ud i ørkenen og jages af sine fjender. Hvorfor skal han det? Fordi han er Herrens velsignede. Hvor skal *Abraham* hen? Han skal til Morija bjerg for at ofre sin søn. Hvorfor skal

han det? Fordi han er Herrens velsignede. Hvor skal Herrens *disciple* hen? De skal stødes ud; de skal hades af alle; de skal følge deres Herre og Frelser, thi de er Hans velsignede!

Det forstod Laodikea-menigheden ikke. Derfor var de blevet lunkne og ynkværdige.

Men disciplene, som så Herren blive opløftet til Himmelen, så også Hans *gennemborede hænder*, med hvilke Han velsignede dem, og tog imod Hans velsignelse, ikke som et plaster på såret, men som Hans fuldkomne vilje med dem – derfor fyldtes de af glæde!

Hans navn blev lagt på dem.

Herrens kærlighed til Laodikeamenigheden hørte ikke op, skønt han talte så strengt til dem og lod dem vide, at han ville udspy dem af sin mund. Han ville bringe dem ind under sin velsignelse, men det kunne kun ske, hvis de omvendte sig.

Ordet »omvend jer« er i Det nye Testamente sagt oftest til Guds børn. Lad os derfor ikke tro, at det kun skal anvendes overfor verdens børn.

Guds velsignelse består bl.a. i *den prøvede tro* (»guld, lutret i ilden«). Den består tillige i *retfærdige gerninger* (»hvide klæde«, der i Johs. Åbenb. betegner *de helliges retfærdige gerninger*, se kap. 19,8) og i *åbenbarings Ånd* (»øjensalve«). Alt dette besad de ikke i Laodikea og længtes ikke efter. Derfor kendte de ikke til at sejre.

Men Herren opfordrer dem indtrængende til at *købe* dette hos Ham. Hvad er prisen? Prisen er en fuldstændig omvendelse. Fra hvad? Fra deres hidtidige liv *som kristne!!* Var det en høj pris? *Før* man »betaler« den, føles den meget høj. *Når* den er betalt, er den intet!

Nu henvender Herren sig til *hver enkelt* af dem: »Om *nogen* hører min røst...«

ak, det er svært for Herren at komme til orde og blive hørt i kristenheden! – »da vil Jeg gå ind til ham og holde måltid med ham, og han med mig« – da vil vi tale ud med hinanden og komme i fællesskab, Jeg med ham, og han med Mig!

»Den, som sejrer« – det gør den, som hører min røst og åbner døren for mig, hvad end de andre gør – »ham vil Jeg lade sidde sammen med Mig på Min trone« – hvornår? nu med det samme – han skal være der, hvor Jeg er – sat med Mig i den himmelske verden – højt over magter og myndigheder – »ligesom også Jeg har sejret og har taget sæde hos Min Fader på Hans trone.«

Dette »ligesom« har meget at sige. Hvorledes sejrede vor Frelser og Herre? Derved, at Han forblev i Faderen og dermed i Himmelen (se Johs. 3,13). Han vandrede på jorden og var dog i sin Ånd og vilje i Himmelen.

Således var Hans liv og gerning »styret« af Hans Fader i Himmelen.

Da Hans vandring og gerning var slut, tog Han i sit opstandelseslegeme sæde på sin Faders trone.

Noget tilsvarende skænker Han den, som sejrer over sit hidtidige kristenliv i lunkenhed og selvtilfredshed, idet han/hun omvender sig, åbner hjertedøren uforbeholdent for Frelseren og lader Ham komme til orde. Herren giver straks enhver så-

dan plads med sig i åndelig henseende, altså plads med sig i den himmelske verden, højt over enhver magt og myndighed. Kun i denne Gud-givne åndelige tilstand er han/hun i stand til fortsat at sejre og en dag i sit opstandelseslegeme tage sæde på sin Frelser og Herres trone som medregent med ham og som dommer over englene.

»Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne« – åh, må Åndens ord aldrig gå os – mig, der har skrevet dette – forbi!

Velsignet skal du være!

Der kan ikke tænkes nogen større velsignelse end at nå det mål, Herren har sat for os. I overensstemmelse hermed sang *Lina Sandell*:

Om Han tager, om Han giver,
samme Fader Han forbliver,
og hans mål er kun det ene:
barnets sande vel at tjene!

Oh når endt er kampens dage,
endt hver jordisk nød og plage,
kalder os vor Faders stemme
til en evig fryd derhjemme!

Menighedslivet

Brevet til Laodikea vidner om, at der findes et menighedsliv, der er helt forkert. Det er ikke en mellemting imellem rigtigt

og forkert, men kun forkert. Herren vil ikke kendes ved det.

Brevet vidner tillige om, at menigheden ikke selv var klar over, at deres liv mishagede Herren i den grad, at Han ville udspy dem af sin mund.

Vi får ikke at vide, hvordan menigheden reagerede på dette brev, om det var mange eller få eller alle, der vendte om.

Der er meget i Det nye Testamente, der tyder på, at det vil koste kamp og strid at bevare troen levende og varm i tiden inden Herrens komme.

Menigheden i Laodikea bestod ikke for Herrens åsyn – men Herren talte til den, for at den kunne bestå for Ham. Han er den samme i dag. Han vil, at vi ikke skal blive til skamme for Ham i hans tilkommelse.

Lad os takke og prise Ham derfor af hele vort hjerte og samtidigt bede denne bøn ligeledes af hele vort hjerte: »Ske ikke min vilje med mit liv, men din, o Gud!

Amen!«

Velsign os med din Helligånd
og plej os med din egen hånd,
så vi for dig må være
som blomster små med liflig lugt,
som træer fyldt med yndig frugt
til Jesu Kristi ære!

Der er nogle, der læser *Ordsprogenes Bog* regelmæssigt livet igennem; andre læser *1. Kor. 13* hver måned. De gør det som et værn imod deres kristenlivs forfladigelse i retning af det middelmådige. Jeg foreslår, at vi læser *kap. 9 i 1. Korinterbrev* regelmæssigt. Her lader apostelen os få lov til at lære hans arbejdsmetode at kende. Den er kendetegnet af, at han er grebet af Kristus og mærket af korset.

Min ret

Har Paulus ikke ret til at gifte sig? Har han og Barnabas ikke ret til ferie? Har han ikke ret til at lade sig lønne af menighederne?

Jo, han har ret til alt dette og meget mere, men han har ikke gjort brug af sin ret.

Hvis vi vil løbe imod målet for at vinde sejrprisen, bør vi tale med Gud om alt det, vi har ret til. Det er ikke på forhånd givet, at vor ret skal tilfalde os her i livet. Gud ved, hvad der tjener os bedst – det er undertiden at give afkald på det, der »selvfølgelig er min ret«.

Når Kristi kærlighed står os for øje,

interesserer vi os ikke synderligt for vor »ret«. Kærligheden er »højere« end retten. Det afgørende er ikke at få sin ret, men at gøre fyldest i kærlighedens og sandhedens tjeneste.

Paulus følte ikke, at glæden gik ham forbi, fordi han gav afkald på sin ret. Det var omvendt: glæden blev dybere. Den blev forankret i Gud og hørte aldrig op.

Paulus var mere fri end flertallet af sine medtjenere. Han ringeagtede ikke dem, der ikke som han var i stand til at give afkald på alt, men han formanede dem til at give nøje agt på, at *intet fik magten over dem* og hindrede dem i at løbe på banen således, at de kunne vinde sejrprisen.

Min frihed

Der er noget, der er vigtigere end min ret – det er min frihed. Paulus begynder dette kapitel med at sige: »Er jeg ikke fri?« Intet har magten over ham. Hans frihed består i, at han kun er bundet til Kristi vilje, som han i vers 21 kalder Kristi lov, d.v.s. den guddommelige kærligheds lov.

Den fuldkomne frihed sætter ham i

stand til at gøre sig til tjener for alle, for at han kan vinde des flere for Herren. Vor oversættelse lyder: »Skønt jeg står fri over for alle, har jeg dog gjort mig til tjener for alle...« Meningen er: »Fordi jeg står fri over for alle...« Hvis ikke han ejede denne frihed, kunne han ikke gøre sig til alles tjener.

Som alles tjener tænkte han ikke først på at være noget for sig selv og få sin ret. Han havde højere tanker, fordi Kristi Ånd fyldte ham og havde indskrevet Kristi lov på hans hjertes tavler. Hans største glæde var ikke at få sin ret, men at vinde mennesker for Herren.

Står man for fast på sin ret, får man ofte en dårlig smag i munden. Lader man Guds kærlighed råde, fornyes man i glæden.

Mig selv

Paulus var en glad mand, der bævede. Det kommer til udtryk i det sidste vers i kapitlet: »...for ikke at jeg, der har prædikeret for andre, selv skal blive forkastet.«

Den fuldkomne frihed og den store

glæde trives bedst i en bævende ånd. Paulus bævede ved tanken på, hvad der var sket med ham, hvis ikke Kristus havde forbarmet sig over ham. Hvor var han endt?

Derfor følte han sig i gæld til alle mennesker og først og fremmest »i gæld til« sin Frelser og Herre.

Han havde altid Kristus for øje som korsfæstet for ham, *Saul fra Tarsus*, der ved Guds ufattelige nåde var blevet *apostelen Paulus*.

Må jeg dog findes tro imod min Frelser og Herre. Hvad betyder mine rettighe-der i denne sammenhæng? Således tænkte han, og således handlede han.

Paulus' bæven betød ikke, at han savnede vished om, at Herren var i stand til at bevare den skat. Han havde betroet ham, indtil det sidste. Han var fuldt vis derpå. Men hans vished forringede ikke hans Gudsfrygt. Det var ikke ham, Paulus, der havde Gud i sin hånd og kunne gøre, hvad han ville. Det var Gud, der havde ham i sin hånd, og kunne gøre, hvad Han ville.

Som en mand, der forkyndte evangeli-et for andre, holdt han derfor øje med sig selv, om hans liv nu også svarede til hans forkyndelse. Følgelig holdt han sit legeme i ave, at ikke det tog magten over ham.

Det oplevede han ikke som noget på-faldende. Det gør jo enhver atlet, der løber på banen eller kæmper som bokser for at vinde. Skulle det være opsigtsvækken-de, at en Herrens soldat gør noget tilsva-rende? Også denne selvdisciplin udøvede han i den fuldkomne frihed, altså i hellig glæde og bæven med tanke på, hvad hans

Frelser har gjort for ham.

Intet af alt dette var en lovisk præsta-tion, som skulle gøre ham fortjent til mere af Guds nåde. Nej, til frihed havde Kristus frigjort ham ved evangeliet. Tanken på fortjeneste var hjemløs hos ham. Men med Kristus for øje og fyldt af hans Ånd var han fri til at sige JA og ikke andet end JA til Guds gode og fuldkomne vilje, også når dette indebar et NEJ og intet andet end NEJ til hans egen ret – endog retten til at »slappe lidt af« og »nyde tilværelsen« – og tænk, i denne frihed er glæden ikke hjemløs – tværtimod!

Men jeg, der skriver disse linier – hvad med mig? Jeg er gift og lever et lyk-keligt liv i et lykkeligt ægteskab – jeg har ikke givet afkald på denne lykke.

Nej, det har jeg ikke – og jeg tror ikke, at jeg skulle have gjort det, fordi det har jeg ikke nådegaven til. Men i mit lykkelige ægteskab er det blevet mig og min hu-stru magtpåliggende at tjene Gud med glæde, så vi ikke lever for os selv, men for Herren og hans vilje. Jeg tåler ikke sam-menligning med apostelen – og dog vil jeg (som du, der læser dette) følge ham.

Jeg har fået nåde til ikke at være ansat og lønnet af nogen kirke eller menighed, men er fuldkommen fri på dette område. Det er ikke en trospræstation fra min side, men en gave og en glæde, som jeg aldrig vil kunne give afkald på. Jeg kunne ønske, at mange andre fik det som jeg på det økonomiske område, thi denne frihed gør så godt i forhold til alle mennesker.

Jeg faster kun sjældent og synes ikke, at det fører til nogen åndelig koncentra-

tion for mig, snarere til spredthed. Men jeg samler mig om at »faste fra vantro og ulydighed«, som pastor *Fjord Christensen* med et smil påmindede os om i vor ung-dom. Jeg nyder mine måltider med tak og glæde, men må passe lidt på, at jeg ikke bliver en slikmund.

Gud har givet mig et godt helbred, en umådelig gave, som jeg er forpligtet til at tage vare på. Jeg kan ikke sige, at jeg som Paulus er hård imod mit legeme, men jeg søger at holde det i ave.

I sammenligning med apostelen falder jeg igennem – og dog er kap. 9 i hans før-ste brev til korintherne en ledetråd for mig, ikke som en lovisk løftet pegefinger, men som et glædens og frihedens budskab: det er muligt at komme videre fremad i kær-lighedens og sandhedens tjeneste – det er muligt at vinde i det mindste nogle for Herren!

Jeg er forvisset om, at mangfoldige af dem, der læser disse linier, har det som jeg. De indretter ikke deres tilværelse ef-ter deres egne ønsker og egen vilje, men spørger Herren om, hvad der er Hans gode og fuldkomne vilje. Også de har det-te niende kapitel som en inspirationskilde, et væld med frisk vand til fornyelse – de læser det ligesom jeg med en blanding af fryd og bæven.

Det er godt at tænke på, at samme apo-stel, som skrev dette kapitel, også skrev: »Jeg er overbevist om, at Han, som be-gyndte sin gode gerning i jer, vil (så me-get desto mere) fuldføre den indtil Jesu Kristi dag« (Fil. 1,6). Paulus var ikke en tugtemester, men en åndelig fader.